

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล (คำสั่ง) ที่ ๒๐/๒๕๖๐

ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช

ศาลปกครองนครศรีธรรมราช

พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒

(มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม)

ข้อบังคับคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ว่าด้วยวิธีการเสนอเรื่อง
การพิจารณาและวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๙ (๒)

คดีที่โจทก์เป็นเอกชนยื่นฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อศาลยุติธรรม จำเลยโต้แย้งคัดค้านเขตอำนาจศาลไว้คำให้การว่า คดีไม่อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ศาลยุติธรรมจัดทำความเห็นว่าคดีอยู่ในอำนาจของศาลตน เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดฯ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าหากคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าคดีอยู่ในเขตอำนาจของอีกศาลหนึ่งก็ต้องยื่นคำร้องก่อนวันสืบพยานของศาลยุติธรรม แต่การโต้แย้งเขตอำนาจศาลในกรณีนี้เป็นกรณียื่นคำให้การโต้แย้งไว้ในคำให้การโดยไม่ได้ทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลเป็นการเฉพาะจึงเป็นการโต้แย้งที่ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งการทำความเห็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดฯ ต้องเป็นกรณีที่ศาลจัดทำความเห็นของตนเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลตามข้อโต้แย้งที่เริ่มกระบวนการโดยการทำเป็นคำร้องตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง หรือเป็นกรณีที่ศาลที่รับฟ้องเห็นเองว่าคดีอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่นตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดฯ มาตรา ๑๐ วรรคสาม ซึ่งให้นำความในมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้นเมื่อปรากฏว่าจำเลยมิได้กระทำตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด ทั้งไม่ใช่กรณีที่ศาลเห็นเองว่าคดีไม่อยู่ในอำนาจของศาลตนเอง อันจะถือได้ว่ามีปัญหาขัดแย้งกันเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลกรณีจึงไม่ต้องช่วยบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดฯ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดฯ มาตรา ๑๗ วรรคสอง ประกอบข้อบังคับคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดฯ ข้อ ๒๙ (๒) ให้จำหน่ายเรื่องออกจากสารบบความ